

А тя продължи отново пътя си и стигна до една полянка, дѣто двѣ момченца плачеха.

— Защо плачете, милички? — попита Румена.

— Ние сме сирачета, — отвърнаха момченцата, — нѣмаме нигдѣ никого и сме гладни.

Румена изсипа отъ кошничката червенитѣ ябълки прѣдъ момченцата и имъ каза:

— Нахранете се и не плачете.

Най-послѣ стигна до една съборена колиба, прѣдъ вратата на която лежеше единъ старецъ. Старецътъ берѣше вече душа и скоро трѣбваше да умре. Румена се съжали надъ него. Тя погледна въ кошничката си. Въ нея бѣше останало само гроздето.

Тя колѣнчи прѣдъ стареца, почна да изцѣжда сока отъ гроздето въ устата на болния старецъ. Съ всѣка капка гроздовъ сокъ, която отиваше въ гърлото на стареца, силитѣ му се възвръщаха. Най-послѣ той се съвзе, стана, тури ржка на главата на Румена, помилва я и каза:

— Бжди благословено, малко момиченце! Ти ми възвърна живота.

А Румена се радваше и бѣ доволна, че можа да го избави отъ смъртъ.

Слѣдъ това тя си взе сбогомъ отъ стареца и си замина. Ето, че наближи града. Кжщитѣ му се бѣлѣха отдалече, прозорцитѣ му свѣтѣха. Сърдцето на Румена се разтупка. Тихо влѣзе тя въ голѣмия градъ, съ праздна кошничка на ржка, и почука на вратата на първата висока и хубава кжща.

— Кой чука?

— Азъ съмъ Румена, внучката на Лѣтото.

— Махай се оттука, скитнице умразна! Не те познаваме...